

РЕШЕНИЕ

№ 29906

гр. София, 27.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5230** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Е. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. В. К. С., срещу Решение № ПИ-149/22.04.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0001453/30.03.2026 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. С потвърденото разпореждане е отказано погасяване по давност на публични задължения, произтичащи от подадени декларации образец № 6 за периодите 2015 г., 2016 г. и 2017 г., както и прекратяване на производството по принудителното им събиране по изпълнително дело № 22150045277/2015 г.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на решението на директора на ТД на НАП С. и на потвърденото с него разпореждане. Жалбоподателят поддържа, че публичният изпълнител и решаващият административен орган неправилно са приели, че е налице спиране на давността поради издадените Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0006123/03.02.2021 г. Излага доводи, че постановленията не са му връчени и не са доведени до знанието му, поради което не могат да произведат действие, релевантно за спиране на давността. Позовава се на Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд. Иска отмяна на Решение № ПИ-149/22.04.2026 г., отмяна на Разпореждане с изх. № С260022-137-

0001453/30.03.2026 г. и връщане на преписката на публичния изпълнител със задължителни указания за отписване на задълженията като погасени по давност и прекратяване на производството по събирането им. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. П. Л., преупълномощена от адв. С., която поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспорваното решение. Претендира разноски по списък.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., редовно уведомен, представлява се от юрк. Ч., която оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по спора.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните, прецени събраните и приети по делото писмени доказателства и извърши служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт в рамките на правомощията си по чл. 268 ДОПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу С. Е. Б. е образувано изпълнително дело № 22150045277/2015 г. по описа на ТД на НАП С.. Изпълнителното дело е образувано на 24.07.2015 г. за събиране на публични задължения, произтичащи от подадени от лицето данъчни и осигурителни декларации. По делото е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 045277/2015/000001/05.08.2015 г. (л. 27), като към този момент общият размер на задълженията е бил 3 960,53 лв.

Впоследствие към изпълнителното дело са присъединявани и други публични вземания. С Разпореждане с изх. № С160022-105-0146398/15.10.2016 г. (л. 30) към изпълнителното дело са присъединени задължения в размер на 3 135,69 лв., като общият размер на задължението по делото към 15.10.2016 г. е бил 7 447 лв. Разпореждането е връчено по пощата с обратна разписка на 15.10.2018 г. (л. 34) на Е. Б. - съпруга на жалбоподателя.

С Разпореждане с изх. № С170022-035-0103653/13.01.2017 г. (л. 35) публичният изпълнител е прекратил частично производството по изпълнителното дело в частта за погасени по давност публични вземания в размер на 22,31 лв.

С Разпореждане с изх. № С180022-105-0292021/26.09.2018 г. (л. 32) към изпълнителното дело са присъединени публични вземания в размер на 2 367,46 лв., като общият размер на задължението на лицето по изпълнителното дело към 26.09.2018 г. е бил 10 925,83 лв. Разпореждането е връчено по пощата с обратна разписка на 15.10.2018 г. (л. 34) на Е. Б. - съпруга на жалбоподателя.

Поради неплащане на задълженията публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на събирането им. Издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г. (л. 29), с което за обезпечаване на публично вземане по изпълнителното дело в размер на 10 925,83 лв., в това число главница 7 870,13 лв. и лихва 3 055,70 лв., са наложени запови върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника в „Обединена българска банка“ АД и „Юробанк България“ АД, както и запови върху два броя

моторни превозни средства, собственост на задълженото лице.

В изпълнение на постановлението са издадени запорни съобщения с изх. № С180022-003-0164367/26.09.2018 г. и № С180022-003-0164366/29.09.2018 г. до посочените банки. От получените отговори по преписката е видно, че лицето е клиент на банките и запорът е наложен. По запорно съобщение с изх. № С180022-122-0012614/29.09.2018 г. от Отдел „Пътна полиция“ - СДВР е постъпил отговор, че запорът върху МПС с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. Е. Б., е наложен на 02.10.2018 г.

На 22.10.2018 г. по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 500 лв., която е разпределена с Разпореждане с изх. № С180022-125-0323747/29.10.2018 г. (л. 41). Разпореждането е връчено по пощата с обратна разписка на 22.02.2019 г. на Е. Б. - съпруга на жалбоподателя. На 26.03.2019 г. по изпълнителното дело е постъпила сума в размер на 100 лв., която е разпределена с Разпореждане с изх. № С190022-125-0098655/08.04.2019 г. (л. 43), връчено лично на С. Е. Б. на 09.05.2019 г. От данните в информационните масиви на НАП е установено, че за периода от 22.10.2018 г. до 09.03.2020 г. лицето е извършвало регулярни плащания по изпълнителното дело.

Тъй като плащанията не са довели до погасяване на дълга, публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0006123/03.02.2021 г. (л. 45), с което за обезпечаване на публично вземане в размер на 9 563,17 лв., в това число главница 5 636,19 лв. и лихва 3 926,98 лв., е наложен запор върху товарен автомобил марка F., модел D. 280, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на задълженото лице. По преписката е приложен отговор от Отдел „Пътна полиция“ – СДВР (л. 46), съгласно който на 08.02.2021 г. върху посоченото моторно превозно средство е наложен запор от данъчната администрация.

На 30.03.2026 г. чрез Системата за сигурно електронно връчване от името на С. Е. Б. е подадено възражение за изтекла погасителна давност (л. 53), с което е поискано погасяване на публични задължения по декларации образец № 6 за периодите 2015 г., 2016 г. и 2017 г. По повод възражението публичният изпълнител е извършил проверка и е приел, че по изпълнителното дело са налице основания за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, предвид издадените и ефективно наложени обезпечителни мерки с Постановление с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г. и Постановление с изх. № С210022-022-0006123/03.02.2021 г.

С Разпореждане с изх. № С260022-137-0001453/30.03.2026 г. (л. 57) публичният изпълнител е отказал погасяване на публичните задължения по давност. Посочено е, че задълженията, предмет на възражението, са за ДОО и здравно осигуряване, както и данък върху доходите на физическите лица по подадени от лицето декларации, като процесните задължения касаят периодите 2015 г., 2016 г. и 2017 г. Публичният изпълнител е приел, че 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК не е изтекла, тъй като е спряна поради наложените обезпечителни мерки, а абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК също не е изтекла.

Разпореждането е обжалвано по административен ред. С Решение № ПИ-149/22.04.2026 г. (л. 13) директорът на ТД на НАП С. е оставил жалбата без уважение. Решаващият орган е приел, че разпореждането е издадено от компетентен публичен изпълнител, в предвидената от закона писмена форма и при спазване на приложимите процесуални правила. По същество е прието, че по изпълнителното дело са наложени обезпечителни мерки, които спират давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, а липсват данни същите да са отменени или да е отпаднало основаниято за

спиране. Решаващият орган е изложил съображения, че Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г. на ВАС е неотнормимо към спора, доколкото касае прекъсване на давността при образуване на изпълнително дело и изпращане на съобщение за доброволно изпълнение, а не спиране на давността поради налагане на обезпечителни мерки.

Решение № ПИ-149/22.04.2026 г. е връчено на жалбоподателя по електронен път на 25.04.2026 г. (л. 18). Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 30.04.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от надлежна страна - длъжник в изпълнителното производство, срещу подлежащ на съдебен контрол акт по чл. 268 ДОПК. Подадена е в предвидения 7-дневен срок от връчване на решението на директора на ТД на НАП С.. Жалбата е насочена срещу акт, с който е оставена без уважение жалба срещу действие/разпореждане на публичен изпълнител относно отказ за отписване на задължения като погасени по давност и отказ за прекратяване на принудителното събиране, поради което за жалбоподателя е налице правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, Разпореждане с изх. № С260022-137-0001453/30.03.2026 г. е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Съгласно чл. 167 ДОПК публичният изпълнител е органът, който извършва действията по обезпечаване и принудително събиране на публични вземания. Разпореждането е постановено в писмена форма, съдържа фактическите и правни основания за отказа и е индивидуализирано по издател, дата, номер, адресат и предмет. Решението на директора на ТД на НАП С. е издадено от компетентния горестоящ административен орган в производството по чл. 266 и чл. 267 ДОПК.

Спорът между страните е материалноправен и се свежда до това дали към датата на подаване на възражението - 30.03.2026 г., процесните публични задължения са погасени по 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, или давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК поради наложени обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно чл. 171, ал. 2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изрично предвидените от закона случаи. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

Следователно законът ясно разграничава спиране и прекъсване на давността. При спиране изтеклият до настъпване на спиращото основание срок се запазва, но давностният срок не тече за времето, през което трае основанието за спиране. При прекъсване изтеклият срок се заличава и започва да тече нов давностен срок. В настоящия случай административният орган не е приел, че

давността е прекъсната с образуване на изпълнителното дело или с изпращане на съобщение за доброволно изпълнение, а е приел, че давността е спряна поради налагане на обезпечителни мерки. Поради това доводите на жалбоподателя, основани на Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г., следва да бъдат преценени именно през това разграничение.

С цитираното тълкувателно решение Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на ВАС е приело, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 ДОПК и съобщението по чл. 221, ал. 1 ДОПК не прекъсват давността. В мотивите е направено разграничение между предварителния стадий на изпълнителното производство, в който се образува изпълнителното дело и се изпраща съобщение за доброволно изпълнение, и същинския стадий, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1 ДОПК. Посоченото тълкувателно решение обаче не разглежда правния ефект на наложени обезпечителни мерки по чл. 195 и сл. ДОПК като основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. То не въвежда общо изискване всяко постановление за налагане на обезпечителни мерки да е връчено на длъжника като условие за настъпване на спирация ефект по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

В случая по административната преписка не е налице само формално издаване на постановление за обезпечителни мерки. Напротив, доказано е, че въз основа на Постановление с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г. са изпратени заповрни съобщения до банкови институции, както и до компетентния орган по регистрация на моторните превозни средства. Налице са отговори от банките, че запорът е наложен, както и отговор от Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, че запорът върху МПС с рег. [рег.номер на МПС] е наложен на 02.10.2018 г. Доказано е и последващо налагане на запор върху МПС с рег. [рег.номер на МПС] въз основа на Постановление с изх. № С210022-022-0006123/03.02.2021 г., като СДВР е уведомила публичния изпълнител, че запорът е наложен на 08.02.2021 г.

По този начин са налице ефективно наложени обезпечителни мерки по смисъла на ДОПК. Именно налагането на обезпечителната мярка е юридическият факт, с който законът свързва спирането на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Връчването на постановлението на длъжника има значение за упражняване на правото му на обжалване по чл. 197 ДОПК, но не е конститутивен елемент от фактическия състав на спирането на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, когато от доказателствата по преписката се установява, че обезпечителната мярка е действително наложена върху конкретно имущество/вземане.

Изводът е в съответствие и със съдебна практика, според която при наложена обезпечителна мярка запор върху банкова сметка и наличен отговор от банката, че сметките са блокирани, е налице ефективно наложена обезпечителна мярка, която спира давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. В същата насока е и изводът, че когато е наложен запор върху МПС и по преписката е налично уведомление от СДВР за вписан/наложен запор, мярката не е останала само формално постановена, а е реализирана спрямо конкретно имущество.

Неоснователно е възражението, че липсата на доказателства за лично връчване на Постановление с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г. на жалбоподателя изключва спирането на давността. На първо място, разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК свързва спирането с „налагането“ на обезпечителната мярка, а не с връчването на постановлението на длъжника. На второ място, в конкретния случай по преписката има данни, че на 15.10.2018 г. на адреса на жалбоподателя са

връчени разпорежданията за присъединяване, включително чрез съпругата му Е. Б.. На трето място, по делото са установени последващи плащания по изпълнителното дело и лично връчване на жалбоподателя на разпореждане за разпределение на постъпила сума на 09.05.2019 г. Тези обстоятелства допълнително опровергават тезата за липса на знание за образуваното изпълнително производство и предприетите спрямо него действия.

Неоснователно е и възражението, заявено в съдебно заседание, че представеното постановление не е подписано от издателя. По делото са представени заверени копия от административната преписка, съдържащи индивидуализирани актове по номер, дата, издател, адресат, правно основание, размер на обезпечаваното вземане и конкретно наложени мерки. Съществуването на постановленията и тяхното изпълнение се потвърждава от последващите заповни съобщения и отговорите на третите задължени лица/компетентните органи, че заповите са наложени. Жалбоподателят не ангажира доказателства, които да обора официалната доказателствена сила на приложената административна преписка или да установят, че постановленията не са издадени от посочените в тях публични изпълнители. Само по себе си обстоятелството, че представеното по делото копие не съдържа видим собственоръчен подпис, не обосновава извод за липса на валидно волеизявление на публичния изпълнител, още повече когато актът е бил приведен в изпълнение и въз основа на него са възникнали правни последици спрямо банки и регистърния орган.

По отношение на отделните процесни задължения следва да се има предвид следното:

Задълженията за 2015 г. произтичат от декларация образец № 6, подадена през 2016 г. За тях срокът за деклариране и плащане на окончателните осигурителни вноски е бил през 2016 г., поради което 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК е започнала да тече от 01.01.2017 г. При липса на спиране или прекъсване този срок би изтекъл през 2022 г., съобразно и спирането на сроковете по време на извънредното положение. В случая обаче преди изтичането му, на 26.09.2018 г., е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки, въз основа на което са наложени запови по банкови сметки и върху МПС. Следователно давността е спряна и към 30.03.2026 г. не е изтекла.

Задълженията за 2016 г. произтичат от декларация образец № 6, подадена през 2017 г. Давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК е започнала да тече от 01.01.2018 г. И по отношение на тях към 26.09.2018 г. е била наложена обезпечителна мярка по изпълнителното дело, поради което 5-годишният давностен срок е спрян преди изтичането му.

Задълженията за 2017 г. произтичат от декларация образец № 6, подадена през 2018 г. Давността за тях е започнала да тече от 01.01.2019 г. Към този момент вече е съществувала наложена обезпечителна мярка по Постановление с изх. № С180022-022-0070157/26.09.2018 г., а през 2021 г. е наложен и последващ запов върху друго МПС по Постановление с изх. № С210022-022-0006123/03.02.2021 г. Липсват доказателства тези обезпечителни мерки да са отменени или да е отпаднало основаниято за спиране. Ето защо и за тези задължения 5-годишният давностен срок не е изтекъл.

Не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК. За най-ранните задължения, свързани с 2015 г., началният момент за абсолютната давност е 01.01.2017 г. Към датата на възражението - 30.03.2026 г., 10-годишният срок не е изтекъл. Още по-

малко е изтекъл този срок за задълженията за 2016 г. и 2017 г., за които началните моменти са съответно 01.01.2018 г. и 01.01.2019 г. Към това следва да се добави и нормативното спиране на сроковете по време на извънредното положение през 2020 г., отчетено от административния орган. При всички случаи към датата на подаване на възражението по чл. 171 и чл. 173 ДОПК не е настъпило погасяване по абсолютна давност.

Съдът намира, че административният орган правилно е приложил материалния закон. По делото са установени публични задължения, подлежащи на събиране по изпълнително дело № 22150045277/2015 г.; установено е, че спрямо длъжника са наложени обезпечителни мерки, които не са отменени; установено е, че тези мерки са били ефективно реализирани чрез запорни съобщения и отговори на банки и СДВР. При тези факти е налице основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, поради което публичният изпълнител законосъобразно е отказал да отпише задълженията като погасени по давност.

С оглед изложеното, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ТД на НАП С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, съответстващо на 200 лв. по официалния курс, предвид фактическата и правна сложност на делото, проведеното едно съдебно заседание и извършената процесуална защита от юрисконсулт.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. В. К. С., срещу Решение № ПИ-149/22.04.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С260022-137-0001453/30.03.2026 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА С. Е. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите - Териториална дирекция С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 цента), равняващи се на 200 лв. (двеста лева).

На основание чл. 268, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс

решението не подлежи на обжалване.

ЪДИЯ:

С